PASTÝŘ

FARNOSTI SVATÝCH VOJTĚCHA A CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

Ročník 31 | Číslo 4 | 5. 4. 2026

Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění...

„Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen.“ (Lk 24,5–6)

Milí přátelé,

to jsou slova anděla u prázdného hrobu a zazněla před dvěma tisíci lety ženám, které přišly oplakat Ježíše. Přicházely se smutkem, bez naděje a s pocitem, že všechno skončilo. A právě jim bylo jako prvním oznámeno poselství, které změnilo dějiny: Kristus žije.

Velikonoční ráno se tak stalo začátkem nové naděje. Naděje, která není založena na lidských představách nebo optimismu, ale na Božím jednání. Kristovo zmrtvýchvstání nám připomíná, že poslední slovo v lidském životě nemá smrt, ale život; ne temnota, ale světlo; ne zlo, ale Boží láska.

Když se však rozhlédneme kolem sebe, může se zdát, že dnešní svět je od tohoto poselství velmi vzdálený. Denně slyšíme zprávy o válkách, konfliktech a napětí mezi národy. Vidíme utrpení lidí, kteří přicházejí o své domovy, o své blízké i o pocit bezpečí. Mnohé z těchto událostí se odehrávají nedaleko od nás a připomínají, jak křehký je lidský mír.

Vedle těchto velkých světových událostí se mnozí z nás potýkají i s nejistotou v každodenním životě. Ekonomická situace posledních let přináší obavy o budoucnost, starosti o práci, o rodiny a o to, co čeká naše děti a mladé lidi. Někdy se může zdát, že svět je plný nejistoty a že člověk ztrácí pevnou půdu pod nohama.

Právě do takové reality však zaznívá velikonoční evangelium. A není bez zajímavosti, že ani první Velikonoce se neodehrály v klidné a bezpečné době. Byla to doba politického napětí, nespravedlnosti a strachu. Ježíš byl odsouzen a ukřižován v atmosféře nenávisti a mocenských tlaků. Jeho učedníci byli plni zklamání a obav a skrývali se za zavřenými dveřmi.

A přece právě tehdy Bůh otevřel novou cestu. Prázdný hrob a setkání se zmrtvýchvstalým Kristem proměnily strach učedníků v radost a odvahu. Z lidí, kteří se báli vyjít mezi ostatní, se stali svědkové naděje pro celý svět.

Velikonoční poselství nám připomíná, že Bůh vstupuje i do situací, které se zdají být bezvýchodné. Tam, kde člověk vidí jen konec, může Bůh otevřít nový začátek. Proto křesťanská naděje nestojí na tom, že svět bude vždy klidný a bez problémů, ale na jistotě, že Bůh je přítomen i uprostřed lidských zápasů.

Jak připomíná papež Lev XIV., křesťan je člověk, který neztrácí naději ani uprostřed nejistoty dnešního světa, protože ví, že Kristovo zmrtvýchvstání otevřelo cestu, která vede k životu. Právě tato naděje dává křesťanům sílu zůstávat světlem pro druhé.

A právě to je naše poslání. Možná nemůžeme změnit velké dějiny světa ani zastavit konflikty mezi národy. Můžeme však proměňovat svět kolem sebe. Můžeme přinášet pokoj do našich rodin, trpělivost do mezilidských vztahů a ochotu pomoci tam, kde někdo potřebuje povzbuzení nebo oporu.

Velikonoce nám připomínají, že Boží království začíná často velmi nenápadně. V malých skutcích dobra, v ochotě odpustit, v trpělivosti, v otevřenosti k druhému člověku. Každý takový krok je malým, ale skutečným vítězstvím života nad temnotou.

Tyto svátky jsou také pozváním k zastavení. V každodenním shonu, starostech a nejistotách není vždy snadné najít čas pro ticho, modlitbu a zamyšlení. Přesto právě tyto chvíle nám pomáhají znovu objevit, odkud pramení naše naděje.

Kristovo zmrtvýchvstání nám říká, že žádná temnota není tak hluboká, aby do ní nemohlo proniknout světlo. Žádná lidská bolest není Bohu vzdálená. A žádná situace není natolik ztracená, aby z ní nemohl vyrůst nový život.

Milí bratři a sestry, přeji vám, aby letošní Velikonoce byly pro každého z nás skutečným setkáním s Kristem, který přináší pokoj a naději. Ať světlo jeho zmrtvýchvstání prozáří naše domovy, naše rodiny i naši farnost.

Ať nám v této nelehké době pomáhá neztrácet důvěru a učí nás být lidmi, kteří dokážou nést naději druhým.

Vyprošuji vám i vašim blízkým hojnost Božího požehnání a radost z Kristova vítězství nad smrtí.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Projděte svou cestu s radostí ze vzkříšení

Kráčíte na cestě svého života a nesete si váhu břemen a mnohých starostí, obtěžkáni celou řadou nádob, některých užitečných, jiných zbytečných, v nichž jste nastřádali své poklady.

Mísíte své poklady s bezcennými tretkami a už ani nevíte, kde, v jaké nádobě, jste si je schovali. Nádoby padají a rozbíjejí se, poklady se ztrácejí, protože jsou tak neskladné. Lidé promrhají své bohatství na cestě životem a dorazí už jen s hliněnými nádobami.

Každá nádoba, kterou s sebou vláčíte a v níž si nenesete svůj poklad, je zbytečným závažím, jež vás jen rozptyluje, zpomaluje vaši chůzi a unavuje vás.

Zbavte se všech nádob, které vás svět nutí nosit, i když jste se s nimi vláčeli celou dlouhou a únavnou část cesty a možná, že jste si na ně už zvykli. Mějte na paměti, kde se nachází váš poklad, a soustřeďte se na něj z celého srdce, uložte ho všechen do jediné nádoby a starostlivě ji neste. Jen tak ji zachováte a dorazíte bohatí se svým pokladem.

Neste jen jednu nádobu, tu Kristovu, která vás obohacuje láskou a kterou Kristus nese s vámi. Jakkoliv plná, ještě se do ní vždy dá přidávat, těžká, ale snadno se nese.

Všechny ostatní nádoby jsou hliněné, a i když jsou prázdné, budou těžké, až se vám z toho začnou prohýbat záda. Vybírejte si sami cesty na tomto světě a nedovolte, aby si cesta vybrala vás. Nevláčejte se s nádobami, které vám vnucuje svět, aby vás rozptýlil a vyčerpal.

Čím více se množí vaše nádoby, tím více se vzdalujete od svých bližních. Každá z nich totiž vyžaduje prostor. Čím je jich víc, tím větší prostor kolem sebe potřebujete, a budete se muset vzdálit jedni od druhých, aby vaše nádoby do sebe nevrážely a nehrozilo, že se rozbijí. Nádoba se tedy stane důležitější než vaši bratři. Ze starosti, abyste ochránili své nádoby, ztratíte své bratry i své bližní.

Uvědomte si, že vaše poklady mají velkou hodnotu, ale že je nesete v hliněné nádobě, a všichni vaši bratři také vlastní vzácný poklad, který taktéž nesou v hliněné nádobě.

Své nádoby si tvarujete vlastníma rukama, potom se do nich uzavřete a říkáte si: "Celý svět je z hlíny." Kdo se zavře do hliněné nádoby, nahlíží celý život, jako by byl z hlíny. Vystupte z nich a spatřete svět takový, jaký je, ale ne takový, jaký jste si ho představovali zevnitř. Ať každý naplní svou nádobu Kristovým pokladem, který je tím jediným pravým pokladem.

Buďte plnými zrnky obilí na Pánově poli, abyste měli váhu a spadli zpátky dolů, až vás vidle provanou, aby vás uložili do obilnice života, až vás budou sbírat. Nebuďte prázdnými zrnky, lehkými jako sláma, které vítr zanese daleko od pole a rozvane do všech stran. Jenom Kristus vás může naplnit a dát vám váhu.

Naplňte se Kristem, abyste setrvali na poli a aby vás posbírali. Dokud zůstáváte na poli, lopata vás bude provívat, abyste se očistili od slámy. Každé zrnko obilí zůstane samo, i když je shromážděno s ostatními na váze a v pytli.

Mlýnský kámen, voda a oheň udělají z obilí jediné těsto a jediný chléb. Je to dlouhý postup, od pole až po chléb. Modlete se za srp, který vás usekne, za cep, který vás vymlátí, za pole, které vás shromáždí, za vidle, které vás protřídí, za mlýnský kámen, který vás rozemele, za vodu, s níž vás uhnětou, a za oheň, který vás upeče.

Cesta ke svatosti vede od pole až po chleba, od prachu ke světlu, od jesliček až na kříž. Projděte ji s radostí ze vzkříšení.

Hanna Skandar
Myšlenky svatého Šarbela

Ježíš nás učí milovat Marii

Veliká úcta a oddanost, kterou církev po staletí Marii prokazuje, není lidským výmyslem. První popud dal sám Ježíš, když se z kříže obrátil na Jana: To je tvá matka (Jan 19, 27). Matku přece milujeme a počítáme s ní, právě tak to Bůh zamýšlel. Matce je svěřena výchova, po jejím boku se učíme žít. Jan, učedník, jehož Ježíš miloval, přijal Marii k sobě. Miloval ji a ctil jako svou vlastní matku, a proto se ze syna hromu (srov. Mk 3, 17) změnil ve velkého apoštola lásky. Proč se někteří křesťané bojí přiznat Marii místo, které jí náleží? Ježíš si nepřeje, abychom měli pouze otce, ale i matku, úplnou rodinu. Co je rodina bez matky? Domov bez ní je chladný. Odmítne-li člověk Marii, bude mu chybět konkrétní podoba mateřské lásky. Který skutečně milující syn nebo dcera by neslyšeli rádi, že je jejich matka ve vážnosti a lásce? Neriskujeme ani v nejmenším, že se Ježíš ocitne ve stínu, budeme-li prokazovat úctu Marii. Vždyť ta si nepřeje nic jiného, než nás učit naslouchat Synu a následovat ho. Čím víc ji milujeme, tím větší radost děláme Ježíšovi.

Jsi zajímavý

Základní biblické poselství bychom mohli shrnout slovy: "Domníval ses, člověče, že jsi osamělý, ale nejsi sám. Existuje Bůh, jenž je Bohem pro tebe a s tebou." Skutečně upřímný člověk nesnažící se unikat sám před sebou je dříve či později konfrontován s pocitem hluboké osamělosti. Možná žije v početném kruhu lidí a v kvalitních vztazích, a přesto je ve svém nitru stále nespokojen. "V podstatě se o mě vlastně nikdo nezajímá. To, co se mě skutečně týká, co mě inspiruje a má pro mě důležitost, je ostatním lhostejné. I kdyby mě přátelé sebevíce ujišťovali o své účasti na mých problémech, vždycky budu nakonec zklamán. Ostatní mě berou vážně pouze do té míry, nakolik s nimi hraji jejich hru, ale nikdy nepochopí, jak to se mnou ve skutečnosti je. V podstatě jsem a zůstanu sám." Bible na to odpovídá kategorickým "ne": nejsi sám. Bůh se o nás zajímá a jde až tak daleko, že touží vstoupit do našeho života a účastnit se jej. Slovo, jež je u Boha a jež je Bůh, se stalo stejným tělem jako my. Kvůli nám tvrdě naráží. Miluje nás a obětoval se za nás (srov. Gal 2, 20). Jeho vyznání lásky je nám v Bibli kdykoli dostupné. Na každé její stránce se zjevuje vášnivě Boží zaujetí člověkem, jeho neúnavné hledání člověka, aby ten přijal jeho lásku a vstoupil do společenství s ním. Otevřeme-li mu při otevření Bible i své srdce, už nikdy se nebudeme považovat za nezajímavé.

Wilfrid Stinissen I dnes je Boží den

VŽDYŤ I KRISTUS DAL SVŮJ ŽIVOT JEDNOU PROVŽDY ZA HŘÍCHY, SPRAVEDLIVÝ ZA NESPRAVEDLIVÉ, ABY NÁS PŘIVEDL K BOHU. BYL USMRCEN V TĚLE, ALE OBŽIVEN DUCHEM...
1 Petr 3, 18

Požehnané Velikonoce v blízkosti Krista zmrtvýchvstalého a se zpěvem slavného a radostného ALELUJA na rtech všem sestrám a bratřím našeho farního společenství

přeje
redakce Pastýře

Každý výklad Bible je správný, pokud jej Bůh použije k tomu, aby proměnil vykladače.

ŽENY V PÍSMU SVATÉM

Tři ženy Starého zákona byly poctěny zvláštním způsobem: jejich jména se vyskytují v rodokmenu Ježíše Krista (podle sv. Matouše): **Rachab**, **Rút** a **Batšeba**. První pohanka, druhá Moabitka, třetí Židovka, aby bylo jasno, že Spasitel přišel vykoupit nejen Židy, nýbrž i pohany, i hříšníky.

Tři ženy Starého zákona byly vyznamenány zvláštními knihami: prostá venkovská žena **Rút**, bohatá vdova **Júdit** a královna **Ester**.

Tři ženy Starého zákona jsou vynikajícími předobrazy "požehnané mezi ženami", Panny Marie: Eva, Júdit a Ester. Pramáti Eva je typem Matky nového pokolení Božích dětí; krásná Júdit, žijící v čistém vdovství, která sťala hlavu úhlavnímu nepříteli Izraele, Holofernovi, se stala předobrazem Panny bez poskvrny počaté, která – celá krásná, plná milosti, bez hříchu – potřela hlavu Satanovu; všemocná královna Ester, která byla povýšena jako jednoduchá dívka k nejvyšší hodnosti, představuje nebeskou Královnu, jež svou jistou přímluvou zachraňuje židovský národ.

U většiny těchto žen opěvá Písmo svaté jejich ctnosti: Rút vyniká láskou k příbuzným, pro něž snáší i vyhnanství a chudobu, neporušenými mravy, vírou v Boha a svrchovanou věrností; její ctnost dochází nečekané odměny: ač pohanka, je přijata do středu vyvoleného národa, nabývá pravého poznání v pravé víře, stává se manželkou vynikajícího Žida, je vypočítána mezi předky Kristovými. - Júdit je zdobena ctnostmi statečnosti, čistoty, lásky k vlasti a svému náboženství a modlitby; získává si lásku a úctu všech.

Nejkrásnější píseň na ženské ctnosti však nalézáme na konci knihy Přísloví (hl. 31). Zpívá se tam o ženě statečné a věrné, pilné a hospodárné, opoře svého muže a milované paní služebnictva: "Klamavá je líbeznost, pomíjivá krása, žena, jež se bojí Hospodina, dojde chvály." (Př 31, 30).

Kromě obyčejných příkladů dokonalosti se nám líčí také hrdinské skutky příslušnic "slabého" pohlaví. Již mimořádný čin Juditin je prvním takovým příkladem. Ale známe i příběh cudné Zuzany, která snáší křivé nařčení a chystá se i na smrt, ač jista svou nevinou; spoléhá jedině na Boha, který všechno ví, který jediný ji může spravedlivě soudit a jenž ji také po zásluze osvobozuje k překvapení všech přítomných a na potupu jejích žalobců zásluhou Danielovou (Da 13). Ještě více statečnosti bylo třeba matce sedmi makabejských synů, která viděla jednoho po druhém umírat v hrozných mukách před svýma očima; ale neklesla na mysli, naopak, povzbuzuje ještě nejmladšího syna, aby neváhal vztáhnout ruku po mučednické koruně, které již jeho bratři dosáhli, a nakonec sama podstupuje smrt, kterou pečetí nekrvavé i krvavé mučednictví: předobraz Matky sedmibolestné (2 Mak 7). Našlo by se ještě mnoho příkladů ctnosti mezi starozákonními ženami.

Jenom upozorníme ještě na poslední, tajemnou ženskou postavu, která se vynořuje z Velepísně Šalomounovy. Není jmenována jinak než Nevěsta, a právem. Celá Píseň písní nesmí být chápána jinak, než jako velkolepý obraz duchovního manželství mezi Hospodinem a Izraelem, mezi Kristem a Marií, Kristem a jeho nevěstou Církví, nebo také křesťanskou duší. Starý zákon, který dochází své plnosti v Novém, tu dává již tušit obzory dokonalejšího života v lásce Kristově, jehož se ovšem zase zúčastní žena, která však povýší starozákonní ctnosti třeba až do sfér nejvyšší mystiky. A tu se už musíme obrátit k strhujícím vzorům mučednic, panen, matek a vdov a především k jejich Královně, Panně Marii.

Ivo Císař Žena v Písmu svatém

REBEKA

(Gn 24, 10-67; 25, 19.27.46)

Eliezer, starý služebník Abrahamův, odešel z domova s karavanou deseti velbloudů, aby vyhledal jeho synu Izákovi manželku v jeho příbuzenstvu. Večer stanul v Mezopotámii u studnice poblíž města Náchorova a žádal Hospodina o znamení: až budou ženy vycházet pro vodu, která z nich mu dá pít a napojí také velbloudy, ta bude Izákovou nevěstou.

Ještě nedomluvil, a hle, blížila se Rebeka, dcera Batúelova, syna Milky, manželky Náchora, bratra Abrahamova; držela na rameni džbán. Byla to dívka velmi spanilá, dívka překrásná... Sestoupila k prameni, nabrala vodu do džbánu a vracela se. Tu vyšel služebník rychle proti ní a řekl: "Dej mi, prosím, doušek vody ze džbánu." Odpověděla: "Jen se napij, můj pane." A rychle spustila džbán na ruku a dala mu pít. Když se napil, dodala: "Načerpám i tvým velbloudům, aby se napili." Nalila vodu ze džbánu do koryta, běžela zase ke studni pro vodu, navážila, a tak postupně dala napít všem velbloudům... Služebník stál, pozoroval, přemýšlel, pak vyňal dary, požádal o přístřeší v domě jejích rodičů, později vyjednal s Lábanem svatební smlouvu a Rebeka se stala Izákovou manželkou.

Navždy zůstane tato milá stránka Starého zákona "zjevením" dívčího srdce, které rádo a ochotně pomáhá, poslouží. Nebylo zapotřebí Rebece říkat dvakrát; rychle splnila přání, a dokonce je i předstihla. Láska myslí na dobro druhého, ne na svoje; neptá se na původ nebo stav; nečeká na výzvu, stačí jí vidět potřebu, uslyšet tužbu; neslibuje si odplatu, ta přijde sama, protože Bůh je velkodušnější než my lidé. Nezištná obětavost má být známkou křesťana.

Často těší způsob pomoci víc než pomoc sama. Pro dívku není těžké vykonat něco přívětivě a vesele, soucitně a skromně. Kolik setře slz, kolik rozradostní srdcí, kolik utiší duševního bolu!

Boží Prozřetelnost vybudovala Rebečino životní štěstí na nepatrném skutku lásky. Dokonce ji vřadila mezi pramáti Kristovy.

Nejvíce prohrává obyčejně ten, kdo se úzkoprse zaměstnává vlastními spekulacemi a sobeckými vyhlídkami. Nejvíce získává – zde na zemi i v nebi – ten, kdo koná dobro, v malém i ve velkém, z vyššího čistého úmyslu.

Ivo Císař
Žena v Písmu svatém

Největším nepřítelem křesťanské dokonalosti není naše fyzická přirozenost, nýbrž naše duchovní nepřirozenost.

Jak úžasná musí ta láska být

Vstupujeme do velikonočního týdne. Křesťané na celém světě si připomínají smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista a prožívají tajemství spásy. Uvědomujeme si skutečně, co to pro nás znamená? Jak se tajemství spásy projevuje v našem životě? Pašije, příběh Ježíšova utrpení a smrti, čteme v týdnu před Velikonocemi dvakrát. Poprvé na Květnou neděli, kdy vstupujeme do Svatého týdne a připomínáme si slavný vjezd Ježíše Krista do Jeruzaléma, kdy ho zástupy nadšeně vítají jako krále. Podruhé na Velký pátek, v den Kristovy smrti, rozjímáme o tajemství jeho oběti pro spásu světa. Klaníme se jeho kříži. Ježíšovo utrpení nás nezbavuje těžkostí našeho života a jeho smrt neznamená, že nezemřeme. On netrpí a neumírá „místo nás“, ale „pro nás“, proto nyní smíme své bolesti a kříže, své slabosti a svá selhání, spojit s jeho křížem a vložit je do jeho ran. Můžeme zakusit, že pro naše spojení s ním už nemusíme žít ve strachu z utrpení a smrti. Nemusíme odmítat naši zranitelnost nebo naše pády. Právě na dně svých trápení a opuštěnosti můžeme skrze Kristovu opuštěnost na kříži zakusit Boží blízkost a pomoc. Když na Květnou neděli uslyšíme pašije, vnímejme je nejen jako příběh, který v nás vzbuzuje lítost nad utrpením Ježíše Krista, ale s vděčností za naši záchranu. Příběh spásy, který se týká nás všech, a pokračuje v životech těch, kdo jsou s Kristem spojeni vírou a kdo byli křtem pohřbeni v jeho smrt.

Apoštol Pavel nás učí: *„Milostí jsme spaseni skrze víru. Není to naše zásluha, je to dar“ (Ef 2,8-9).* Člověk si svými skutky nemůže zajistit spásu, která je vždycky darem Božím; člověk zůstává hříšníkem, ale pokud s vírou přijímá Boží odpuštění a zároveň jeho posilující milost, vede ho Bůh sám ke konání dobra. Když žijeme náš křesťanský život ve víře, naději a lásce, když člověk žije v Kristu a jedná v přijaté milosti, přináší to dobré ovoce. Kolik z nás se trápí tím, že nerozumíme církevním požadavkům nebo nejsme schopni je plnit. Že nejsme takoví, jací bychom chtěli být, chceme být lepšími lidmi i sami před sebou. Kolik lidí se trápí, že selhává ve svých rodinách nebo v pracovních závazcích a rolích. Naše nedokonalost neznamená, že bychom ztráceli nárok na Boží milost, nebo nemožnost dělat spoustu jiných dobrých věcí. Nemusíme být dokonalí, abychom mohli plně žít. Naopak, měli bychom přijmout sami sebe, i se svými limity, chybami, neschopnostmi a hříchy. Boží milost působí na základě víry, nezávisle na našich skutcích. V míře, v jaké si uvědomuji, že jsem ve všem závislý na Bohu, jsem blízký Božímu království, jsem přítomný v něm. Boží království je Boží realita sama. Člověk vlastně nemusí pro svou spásu dělat nic, jen ze svého poznání Boha žít, jak nejlépe umí. Svět je Kristem spasený a moje role není být spasitelem, zachráncem, ale na Spasitele ukazovat. Spása není něco, co přijde až po smrti, spása je to, co žiji tady a teď, co mi dává těšit se večer na ráno. Žiju s Bohem, který je „ten, který je“, a to mi dává smysl. Jednou umřu, a až umřu, bude to mít smysl i dál, bude to pokračování mého života. Spása je naplnění lidského života Bohem a v Bohu, je to svobodný dar Boží.

Ježíš při poslední večeři s apoštoly jim říká: *„ Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13,34-35).* A ještě jednou to znovu opakuje: *„To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako já jsem miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.“ (Jan 15,12-15).*

V čem je Ježíšovo přikázání nové? Když jsme četli v Matoušově evangeliu: že se j*eden zákoník Ježíše otázal, aby ho pokoušel: „Mistře, které přikázání je v zákoně největší?“ On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázání spočívá celý Zákon i Proroci.“ (Mt 22, 35-40).*

V čem je toto přikázání nové? Odpověď na to najdeme zase v Janově evangeliu: *„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.“ (Jan 3,16-17).*

Bůh pro naši záchranu dává svého Syna. Ježíš Kristus nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale stal se jedním z lidí. Bůh se přibližuje k člověku! Dokonce na sebe bere vlastnosti, které by jako Bůh neměl: křehkost, možnost prožívat utrpení, smrtelnost. Cokoli lidského prožíváme, to vše on prožívá s námi. S jedinou výjimkou: Bůh nehřeší. Přesto i zde je nám blízko, neboť se ho dotýká zlo, které pácháme my lidé. Důsledky našeho hříchu platí svou smrtí na kříži. Ano, Ježíš „nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale stal se jedním z lidí“.

V zrcadle Kristova kříže vidíme celé dějiny vražedného odmítání Boha lásky. Kříž zrcadlí i druhou stranu velikonoční události: že Ježíš, ten, který byl zajedno jak s námi lidmi, tak se svým nebeským Otcem, a tento úděl na sebe svobodně a z lásky vzal. A svou obětí zjevil něco, co je silnější než strach ze smrti a silnější než smrt sama: sebedarující lásku, lásku, která se vydává až do krajnosti. Pochopit a přijmout tuto lásku, překračující všechny hranice a otevřít se jí – to je víra. To jsou ty otevřené dveře, jimiž vstupuje Bůh do našeho života a činí v něm své veliké divy: uzdravuje nás od jedovatého uštknutí strachu a nenávisti, převádí nás ze smrti do života.

Když Ježíš říká: *„Toto je moje tělo, které se za vás vydává, to je má krev, která se za vás prolévá na odpuštění hříchů,“* tak to pro nás znamená „To je má láska, kterou vás miluji“. Ježíš vstupuje do mého hříchu, umírá a já jsem v Ježíšovi ospravedlněn. To znamená, že nám dává život věčný, protože On je život. Život, který nikdy nekončí. Smrt pak nehraje roli. V příběhu Lazara zaznívá: „Já jsem vzkříšení a život“? Kde je Ježíš, je přítomen život a tam neexistuje smrt. Nemá moc. Jsme-li s ním takto v kontaktu, pak máme hluboký pokoj a radost a nic jiného nám nechybí.

Víra je mnohem víc než názory a církevní přináležitost. Víra je otevřenost našeho života, mysli a srdce. Víra, to jsou otevřené dveře, skrze které může Bůh vejít do našeho života, skrze které může do našeho života vlévat Boží milost, proud Božího života do vyprahlých pouští našich životů.

Přeji požehnané velikonoční svátky. Ať můžeme prohlašovat: ALELUJA! KRISTUS VSTAL Z MRTVÝCH!

L.D.

Bloudíme, protože nejsme ochotni setrvávat tam, kde se Duch Svatý zastaví, nebo naopak zvednout, když nás chce vést dál.

Jsou dvě nerozumné věci: mlčet, když je třeba mluvit, a mluvit, když je třeba mlčet.

Perské přísloví

Kdosi dal jednomu člověku ve velkoměstském paneláku tuto radu: "Jdi si půjčit sůl." To je moc dobrá rada pro všechny, kdo se cítí sami. Bydlí v lidských mraveništích, na chodbě mají nejméně čtyři nebo pět dveří do různých bytů, v celém vchodu třeba padesát. Všichni tam bydlí už několik let. A neřeknou si ani "dobrý den".

Jedna paní mi vyprávěla: "Zaklepu u sousedů a ozve se: Nikomu neotvírám! Přijďte, až tu bude hlavní nájemník!" Už neměla odvahu zaklepat ještě jednou.

Ten hlas patřil také staršímu člověku. Asi ještě více samotnému, který má přikázáno sedět zamčený, nikomu neotvírat, aby mu snad někdo neublížil. Kdyby ta paní zaklepala večer, kdy tam bude hlavní nájemník – třeba syn, dcera -, možná by zjistili, že za stěnou bydlí člověk, jemuž mohou nechat klíče, na hodinu svěřit dítě a který se zase může obrátit na ně.

"Běž si půjčit sůl!" Možná zjistíš, že se s těmi lidmi za stěnou dá mluvit. Jak často něco řekneme, aniž myslíme na to, co z toho může vzejít. Věta, která nám někdy bezmyšlenkovitě vypadne z pusy, může mít tragické následky: Jedenáctiletá jednoruká dívka přišla na hřiště na kraji města. Při společné hře si počínala s jednou rukou stejně obratně jako ostatní děti s oběma. Zchvácená, ale veselá stála ta malá na okraji cesty a čekala na zelenou. Laskavá stará dáma ji oslovila a povídá: "Ubohé dítě, ty máš jen jednu ruku?" A bylo to venku. Dívka při hře vůbec nemyslela na to, že jí něco chybí. Naopak. Myslela si, že je rovnocenná s těmi druhými, i děti ji tak braly. A teď ta jistě ne zle myšlená, ale bezmyšlenkovitě vyřčená slova! Pro dítě to byla rána...

Jak rychle a často taková věta vyklouzne a nedá se vzít zpět. Například když otec řekne synovi: "Z tebe nikdy nic nebude!" Takový výrok se může "zažrat" pod kůži a narušit chlapci celý život. Bezmyšlenkovité mluvení a jednání se podobá lesnímu požáru. Někdo odhodí z nepozornosti či lehkomyslnosti zápalku nebo nedopalek cigarety – a už hoří suchá tráva a houština je v plameni, který se zakusuje dál a dál. Škody jdou do milionů.

Za nerozvážným slovem zůstane poškozený, smutný, zraněný, zlomený člověk. Ukradené peníze můžeme vrátit do haléře, zraněnou čest nebo sebevědomí nelze stoprocentně nahradit nikdy!

A tak než se dnes rozpovídáme, pamatujme, že co bylo řečeno, nelze vzít zpátky.

Ranní zamyšlení s Prokopem Siostrzonkem

Naše pohledy na Krista

Pozitivisté minulého století přirovnávali lidský rozum k fotografickému aparátu. Otevře se čočka a vnější svět vtiskne obraz do našich mozkových blan. Je to dokonalý mechanismus. Moderní psychologie naopak potvrzuje starou lidskou zkušenost, že poznání a úsudky nejsou mechanické. Člověk si je sám vytváří. Už svatý Tomáš Akvinský to vyjádřil větou: "Člověk poznává, soudí podle toho, jaký je." Z toho, co jsme viděli, si vybereme jenom to, co se nám hodí. Tento výběr se pak dělá podle nálady, podle přání, podle zaujetí. I dojmy z procházky jsou proto subjektivní: každý viděl věci jinak. Tím více to platí v úsudku o lidech a nejvíc ovšem v otázkách náboženských.

První učedníci viděli Krista na vlastní oči. Ale co viděli? Zajímavého člověka. Ale viděli, že je to Bůh? Hleděly na něho početné davy, pozorovaly jeho zázraky, ale jenom Petr vyznal, že je Synem Božím. Čím to je, že jsou zde tak velké rozdíly v úsudku? Je to tím, že Krista si každý představuje po svém. Když se zjeví člověku takový, jaký je, vyžaduje po něm změnu života. Toho se ale lidé většinou bojí, proto raději mění obraz Krista podle svého přání.

Někteří Židé považovali Ježíše za Jana Křtitele. Janovo kázání na březích Jordánu mělo velký úspěch, což se dá vysvětlit i psychologicky. Židé žili v očekávání velkých změn a najednou se tu objevil Boží muž, který je ujišťoval o tom, že se tyto věci již brzy uskuteční. Takové hlasatele mají lidé rádi. Ve společnosti se totiž často projeví únava ze stávající situace a všichni jsou zajedno v povzdechu: "Takhle už to dál nejde! Něco se musí přihodit!" Ale všichni jsou také zajedno v tom, že tato změna se musí odehrát ve společnosti, ve vládě, v ekonomice. Snadno se zapomene na to, co hlásal Jan Křtitel: "Obraťte se..." (Mt 3, 2), tj. změňte se nejdřív vy sami! Dodnes se opakuje stejný výjev: Lidé čekají od Krista, od církve, od náboženství, od významných osobností nějaký nový světový pořádek, novou lepší vládu, nové hospodářské možnosti. Přehlížejí však skutečnost, že tato změna musí začít od nich samotných, z vnitřku. Právě křesťanství je v tomto směru plné optimismu – nečeká, až se změní svět, ale věří, že ho změníme my sami.

Angličané mají jízlivé rčení: "Žena je taková, jak mluví o druhých ženských." Když si odpustíme satirismus, vyjadřuje tato věta hlubokou životní zkušenost, která platí pro všechny. Často si totiž myslíme, že lidi okolo sebe poznáváme objektivně. Ve skutečnosti však do nich promítáme sami sebe, svá vnitřní tajná přání, své sklony, svá zranění. Lidé smyslní pohlížejí na druhé smyslně, vypočítaví zase vypočítavě. Tím spíše to platí o mínění, jaké mají lidé o Kristu a o jeho mystickém těle – církvi.

Kdo ale opravdu hledá Boha, najde ho i v druhých, protože všichni jsou Božím obrazem a Božími dětmi. Naše názory na lidi okolo nás jsou tedy správné jen tehdy, když v nich zároveň hledáme to, co je božské. Jedině v takovém případě se náš styk s nimi opravdu posvětí a bude nám přinášet vnitřní pokoj. Vždyť lidské srdce hledá Boha a je tak dlouho neklidné, dokud ho nenalezne (sv. Augustin).

Tomáš Špidlík Slyšet Boha v ranním vánku

Na cestě do Emauz

Známá je báseň mladého Bertolda Brechta, jejímž tématem je cesta emazských učedníků, kteří Ježíše nepoznali a smutně kráčejí dál. Evangelium však vypráví o tom, že ten Neznámý je oslovil, klade jim otázky, vede s nimi rozhovor. Nenechá je v jejich smutku samotné. Když si potom opakují nit rozhovoru a připomínají si jeho odpovědi, říkají, jak jim bylo teplo u srdce... Podobné jsou i chvíle, kdy můžeme vyslechnout přátele, kdy si člověk může prostě povídat s druhými, odložit si kabát a posedět s nimi. "Zůstaň s námi!" se stává heslem toho večera. Jím týden dobře začíná. Naléhají na Neznámého a on zůstane, ba dokonce sedí v čele stolu, pronáší modlitbu a rozdává chléb. Otevřou se jim oči a poznají ho. Z cizího muže se stává známý, přítel, Mistr a Pán.

Básník konstatuje beznadějně: "Zemřel sám pro sebe. A zemřel bez smyslu a zisku." Evangelium nám to ukazuje jinak. Předkládá poznání, v němž se smutek promění v radost, údiv a teplo, a cizinec se stává blízkým člověkem. Učedníci mají jasno: "Ne za sebe, to za nás zemřel Ježíš, jak už naznačil při poslední večeři: "Za vás a za mnohé." Myslí učedníků probleskne poznání: Ježíš už dávno opustil hrob, je s námi, jde s námi po celý ten čas.

Roku 1629 maloval mladý Rembrant toho "cizího muže" u stolu, který láme chléb a v očích svých hostitelů přerůstá do nádhery zmrtvýchvstalého. Neuvěřitelné, jasné světlo. O 32 let později maluje Rembrant obraz Emauzy, známý z drážďanské galerie. Světlo je matné a mírné, tajemné a tiché. Před zlatým pozadím sedí Kristus, láme chléb, učedníci jsou k němu nakloněni, docela intimní atmosféra jako vždy, když jsme spolu u lámání chleba a on je neviditelný – náš hostitel, náš pramen světla.

Nejednou to upřímně vyslovíme sami. Hlavně v situaci, když jsme skutečně sami a ti "naši", "moji" s námi nejdou. Vezměme tato slova vážně i po svátečních dnech a poznávejme ho v modlitbě a při lámání chleba, abychom tu výzvu "zůstaň s námi" přijali do svého vlastního života tam a tehdy, když to nejvíc potřebujeme.

Viliam Judák Postní a velikonoční zamyšlení

Pokud jsme se přesvědčili, kam to může dojít bez Boha, je na čase zjistit, kam to může dojít s Ním.

Děti, mobilní telefony a algoritmy v pozadí

Před jistou dobou jsem byl pozván na nedělní oběd do jedné rodiny ve farnosti. Oběd byl výborný, v rodině bylo několik dětí a o zajímavá témata k diskusi nebyla nouze. V jídelně byl také menší stůl s počítačem, kde jeden z mladších členů rodiny trávil většinu času hraním "střílečky".

Bojoval v týmu, propojený s několika lidmi z celého světa prostřednictvím internetu, a čas od času jsme zaslechli, jak dává do mikrofonu jednotlivé pokyny ke vzájemné koordinaci strategie jeho týmu. Přišlo mi, že se od zbytku rodiny hodně straní. Přisedl si k velkému stolu jen na chvíli, aby snědl oběd, a hned potom odběhl ke svému počítači do vitruální bitvy. Později jsem se dověděl, že ve škole zažívá silnou šikanu od spolužáků a příležitost zažít určitá vítězství mu dává zatím pouze toto virtuální bojiště.

Občas na tuto událost vzpomínám, protože řada našich skutků je často vedena snahou o kompenzaci něčeho, čeho se nám nedostává. A platí to jak v reálném, tak virtuálním světě, a jak ve světě dětí, tak i dospělých. Když to přesáhne určitou míru, můžeme mluvit o škodlivosti. Ale nejdříve je třeba dobře pochopit celousituaci a souvislosti, které k ní vedou. Jedna teoložka moderní doby říká: "Neberme lidem berličky, když jsme je nejdřív nenaučili chodit." Toto je velká výzva pro všechny vychovatele!

Když mluvíme o dětech a internetu, mluvíme především o vztazích. Pro řadu lidí, a zvláště dětí, je totiž internet vyhledávaným místem realizace a kompenzace toho, čeho se jim v reálném životě zatím nedostává právě v oblasti vztahů a pozornosti. To klade často nemalé nároky na pozornost rodičů, zájem o život svých dětí a skutečná přátelství.

Internet je dnes pevnou součástí života dětí, a to dokonce i těch, které k němu nemají přímý přístup – spolužáci jsou vždy nablízku. Je třeba s dětmi mluvit o tom, co na internetu dělají, s kým se tam potkávají, co sledují, proč je zajímá právě tento youtuber, nebo jim někoho vhodného citlivě doporučit apod.

Někdy si rodiče myslí, že když jsou děti doma, jsou v bezpečí. Neposlali by je ven z bytu do temných ulic nočního města. Ale prostřednictvím internetu jsou jejich děti pár kliků myší nebo pohybů prstu od setkání, která je mohou poznamenat na celý život, a přitom jsou za zavřenými dveřmi. Nezapomenu na jednoho chlapečka, který viděl na obrazovce krutou smrt člověka. Nemohl tento obraz "vymazat" z hlavy a srovnat se s tím po několik let. A takových scén je internet plný.

Některé děti jsou cíleně oslovovány lidmi s nekalými úmysly a někdy je již tato počáteční komunikace dosti zraňující. Jedná se často o dospělé, kteří se vydávají za děti – navíc někdy opačného pohlaví – a snaží se takto druhým ublížit či řešit svá životní traumata. A zdaleka se nemusí jednat o nějaké seznamky či podobné služby. Může to být například chat ve hře nebo server určený pro sdílení videí.

Na celou problematiku bychom se však měli podívat také ze širšího hlediska. Mnoho rodičů dává svým potomkům do ruky mobil či tablet, aby "byli hodní" a zabavili se. Měli bychom však vědět, čím přesně se naše děti na internetu zabavují a čemu se tam učí. Často je taková zábava spojena se sledováním krátkých videí, youtuberů nebo filmů. Je dobré přemýšlet o tom, jaké hodnoty, vzorce chování a duchovní podněty děti tímto způsobem přijímají do svého života. Rozhodně se totiž nejedná o neutrální záležitosti. Řada dětí je sledováním takových pořadů vědomě či nevědomě ovlivňována mnohem více, než možná tušíme. A jedná se někdy i o hodiny působení zcela neznámých lidí a různých automatických algoritmů na naše děti každý den. Tyto algoritmy velmi umně doporučují dětem (i dospělým) další a další videa ke zhlédnutí tak, aby u nich strávily co nejvíce času. V některých případech můžeme děti nasměrovat, ukázat jim lepší zdroje, kanály na YouTube apod.

Relativně citlivým problémem jsou také různé "výzvy" – úkoly, které se šíří především na různých videoplatformách. Některé jsou vtipné, některé mohou být i užitečné, některé mohou být škodlivé a některé mohou vést i k poškození zdraví a ohrožení života.

Specifickou záležitostí je způsob komunikace mezi dětmi a mládeží. Taková jedna problematická fotka zaslaná kamarádovi či zveřejněná někým blízkým může ošklivě poznamenat sebevědomí na celý život. Třeba i za několik let, když jsme na ni zapomněli. Internet totiž zapomíná někdy hodně pomalu...

Dále je třeba upozornit na výše zmíněné mikrotransakce, které umožňují utratit ve hrách či různých aplikacích někdy i velké finanční částky. Je třeba mít dobře nastavené schvalování plateb a průběžně hlídat výpis své platební karty. Nekontrolované využívání internetu a technologií vůbec má také významný vliv na tělesné zdraví člověka, způsob stravování a potlačování únavy. Dnes není problém zakoupit speciální "povzbuzující" nápoje nebo pilulky pro hráče počítačových her, aby déle "vydrželi". Otázkou je dlouhodobý efekt konzumace těchto prostředků na lidské zdraví.

Nejlepší cestou, jak bezpečně tyto případné problémy řešit, je výchova vlastním příkladem. Těžko je možné po dítěti chtít, aby odložilo svůj mobil, když nás celou cestu tramvají vidí se dívat do svého mobilu. A dítě není schopné vždy rozlišit, že my tam děláme "opravdu důležité věci" a "máme mnoho práce". Děti si také všímají, jaké my máme v mobilu aplikace a jak je používáme...

Potom se nabízí řada technických prostředků, které umožňují regulaci času na mobilu, používaných aplikací, sledování videí, komunikace, zjišťování polohy, obsahu a návštěvnosti či filtraci různých stránek apod.

Firma Apple nabízí pro tento účel službu "Čas u obrazovky", firma Google "Family Link". Existuje i mnoho dalších podobných aplikací. Jedná se o poměrně "mocné" nástroje. Zde je však dobré mít na paměti, že využívání těchto nástrojů je třeba nejdříve probrat se svým dítětem a jednotlivé funkcionality dobře přizpůsobit jejich věku. Tyto nástroje se totiž také velmi snadno mohou stát prostředkem ke zničení důvěry v celé rodině po řadu let.

Myslím přitom na jednoho člověka, kterému rodiče v dětství zakazovali kupované sušenky a další pochutiny. Když vyrostl, stal se velkým milovníkem takových potravin – jako by potřeboval dohonit to, co v dětství neměl. Následky na sebe nenechaly dlouho čekat...

Až děti vyrostou, budou se muset již kontrolovat samy. My jim nejprve pomůžeme tím, že jim postupně budeme ukazovat, jak smysluplně nakládat s časem, který na tomto světě máme svěřený. Povedeme je k poznání, že hodnotné věci najdeme i mimo pohled na svůj mobil, tablet či počítač. V tomto ohledu může skvělou roli sehrát zapojení dětí ve skautu, schóle nebo v nějakém sportovním či jiném kroužku.

Naučme děti postupně také třídit informace – jak přijímané, tak i odesílané – a pohybovat se v prostředí internetu, podobně jako je učíme pohybovat se ve světě reálném.

Josef Ptáček S mobilem do Božího království?

KOUZLO MALIČKOSTÍ

Nespokojenost s věcmi, které nás obklopují, je často projevem nespokojenosti se sebou samým. Lidé si stěžují na životní okolnosti, na byt, který neodpovídá jejich představám, na rušné prostředí, na pracovní podmínky ve firmě. Všechny vnější okolnosti se stávají důvodem k nespokojenosti. Pochopitelně existují věci, které nás mohou vyvést z míry, a musíme se pokusit je změnit. Ale pokud je člověk sám se sebou spokojený, přijímá všechno, co se kolem něho děje, s větší lehkostí.

Často jsou skutečným důvodem k nespokojenosti přehnané nároky, přemrštěná očekávání od života.

Spokojený člověk je se svým životem srozuměný. Pochopitelně také prožil spoustu těžkostí, když všechno nebylo podle jeho představ, ale rychle se s tím smířil a postavil se k problémům čelem.

Spokojenost se životem zřejmě nezávisí na tom, co lidé prožili, ale na způsobu, jak prožité události zpětně vnímají, jak si je vykládají. Záleží jen na nás, jestli se na svou minulost budeme dívat s hořkostí, nebo s vděčností. Minulost nezměníme. Už je to za námi. Můžeme se však rozhodnout, jak se postavíme k minulosti, ale i k současné situaci. Kdo se na ni dívá pohledem spokojenosti, vnímá ji úplně jinak než člověk, který si jen stěžuje a má pocit, že mu osud ukřivdil. Pokud chceme dosáhnout vnitřní spokojenosti, je důležité, abychom s pokorou přijali i své stinné stránky, a konečně našli ve svém životě vnitřní klid.

Anselm Grün Kouzlo maličkostí

Bůh nedává velké příležitosti těm, kteří nedovedou využít ty malé.

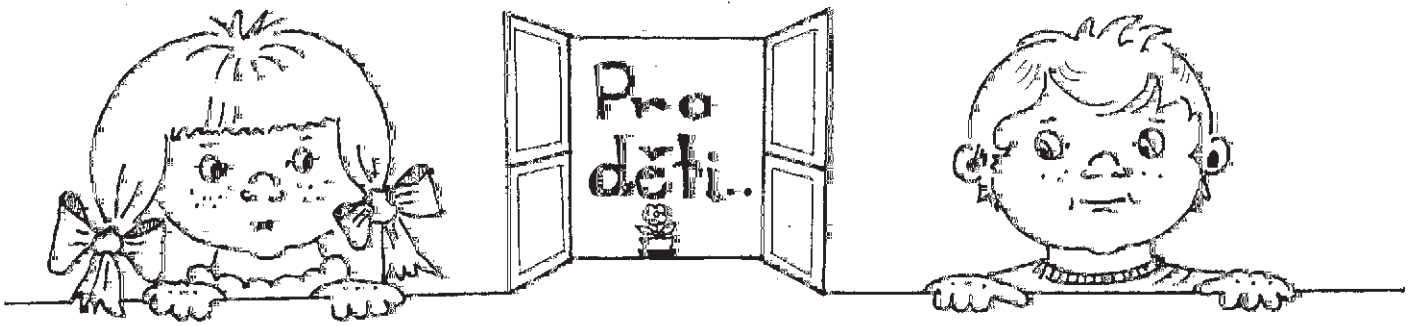

ZVLÁŠTNÍ MLADÍK

Jeden statkář potřeboval pomocníka, který by dohlížel na stáje a na seník. Vydal se ho hledat do vesnice. Uviděl tam mladíka, který se potloukal mezi staveními. Mohlo mu být tak šestnáct nebo sedmnáct let, byl vysoký a hubený a nezdálo se, že by byl nějak zvlášť silný. "Jak se jmenuješ, mladíku?" "Alfréd." "Hledám někoho, kdo by chtěl pracovat na mém statku. Umíš pracovat v hospodářství?" "Jistě, pane. Můžu spát za větrné noci." Statkář nad tím pokrčil rameny a šel pryč. K večeru potkal Alfréda znovu a znovu mu zopakoval svůj návrh. A Alfréd na něj znovu stejně odpověděl: "Můžu spát za větrné noci." Statkář hledal pomocníka, a ne kluka, který se chlubí, že spí za větrných nocí. Zkusil tedy hledat dál, ale nenašel nikoho, kdo by chtěl u něj pracovat. Tak se rozhodl, že přece jen přijme Alfréda, který mu zase řekl: "Buďte klidný, pane, já můžu spát i za větrné noci." "Dobře. Uvidíme, co umíš."

Alfréd pracoval na statku už několik týdnů. Statkář byl hodně zaměstnán a neměl čas pozorně sledovat, co mladík dělá. Pak ho jednou v noci probudil vítr. Vítr fičel a hvízdal mezi stromy, v komíně se ozývala meluzína, okna se div nerozlétla dokořán. Statkář vyskočil z postele. Vichřice mohla rozrazit vrata od chlévů, vyděsit koně a krávy, rozfoukat seno a slámu a vůbec napáchat nejrůznější škody. Rozběhl se za Alfrédem. Tloukl na jeho dveře, ale marně. Zabušil silněji. "Alfréde, vstávej! Pojď mi pomoct, než vítr všechno rozbije!" Ale Alfréd spal dál. Statkář nemohl ztrácet čas. Rychle seběhl ze schodů, přeběhl dvůr a už byl u chléva. Jaké to bylo překvapení!

Vrata byla pevně zavřena na petlici a okna zajištěna proti otevření. Seno i sláma byly zakryty a převázány, takže je nic nemohlo odfouknout. Koně byli v bezpečí, prasata a slepice byly klidné. Venku zuřil vichr. Ale uvnitř chléva byla zvířata klidná a v bezpečí. V tu chvíli se statkář nahlas rozesmál. Pochopil, co myslel Alfréd tím, když mu opakoval, že dokáže spát za větrné noci. Mladík každý den pečlivě vykonával svou práci. Staral se, aby všechno bylo na svém místě. Pečlivě zavíral dveře a okna a obstarával zvířata. Na vichřici se připravoval každý den, a proto se jí pak nemusel bát.

Bruno Ferrero Další příběhy pro potěchu duše

Materiál vytvořilo © Katechetické středisko AP 2021

Naučme se od sv. Františka...

Svatý František má svátek 4. října a je jedním z nejoblíbenějších světců. Žil ve středověku v Itálii, pocházel z bohaté rodiny, ale zvolil si život v chudobě. Miloval všechno stvoření, protože v něm viděl láskyplné Boží dílo. A ačkoliv žil tak dávno, něco se od něj můžeme naučit i dnes – v tajence osmisměrky se všechno dozvíte!

Kudy svatý František chodil, _____

K	L	Á	Š	T	E	R	R	T	Í	V
V	S	E	P	B	R	A	T	Ř	I	R
O	O	Z	D	T	S	O	D	A	R	Á
D	T	S	O	V	I	L	Ě	P	R	T
A	C	H	U	D	O	B	A	V	A	P
S	L	U	N	C	E	D	Á	Ř	L	O
R	A	M	O	D	L	I	T	B	A	K
O	T	S	O	T	A	V	S		D	O
H	S	T	V	O	Ř	E	N	Í	O	R
E	S	T	A	T	A	Ř	Í	V	Z	A
Ň	Í	N	E	V	A	R	D	Z	U	!

BRATŘI
CHUDOBA
KLÁŠTER
MODLITBA
OHEŇ
PES
POKORA
RADOST
ŘÁD
SLUNCE
STVOŘENÍ
SVATOST
TRPĚLIVOST
UZDRAVENÍ
VÍTR
VLK
VODA
ZVÍŘATA

Modlitba nás nezbavuje problémů, ale ukazuje nám jejich skutečnou velikost.

… A NĚCO PRO ROZVESELENÍ …

Baví se chlapi v hospodě: "Ty ženské nás ale stojí prachů. Ta moje mě dnes tak naštvala, že si musím dát aspoň tři rumy."

Na policejní stanici zvoní telefon. Po zvednutí se z něj ozve: "Okamžitě přijeďte, právě jsem ho zabila." "Koho?" "Králíka." "Osobo, nežertujte, tohle je tísňová linka! A kdo vůbec volá?" "Králíková."

Manžel přijde domů a povídá ženě: "Jsem doma, zlato! Dej mi oběd." "Manželka odpoví: "Zapomněl jsi na jedno kouzelné slovíčko, bez kterého to jen tak nepůjde. Začíná na P..." Manžel na to: "Pohni!"

Žena píše svému manželovi, ajťákovi: "Vyzvedni kluka ze školky." Ajťák: "Ok." Žena: "To je ta žlutá budova naproti nám." Ajťák: "Ok." Žena. "Kluk tě pozná sám."

Jedu tak nakoupit a na dveřích obchodu byla cedulka: "Táhněte k sobě." "Tak jsem šla domů."

To jsou dneska lidi. Pochválím někomu knírek a on se ještě urazí. Ženská jedna nevděčná...

Měl jsem na účtu miliardu, velkou vilu, drahé auto, bydlel jsem v klidné části Prahy... A pak jsem se probudil...

Pro ženu neexistuje problém, který by se nedal vytvořit...

Každá žena má něco hezkého. Jedna oči, druhá vlasy, třetí kamarádku...

Mladík se ptá: "Slečno, mám u vás šanci?" "Ano, jste druhý v pořadí." "A kdo je první?" "Kdokoliv jiný," odpoví s úsměvem mladá dáma.

"Pane doktore, dejte mi nějaké prášky proti chamtivosti. Ale dejte mi jich hodně, hodně, hodně... hodně..."

Čokoláda je nejlepší investice. Koupíš 100 gramů a získáš 3 kila.

internetový zdroj

Skutečné mlčení nikdy nezabíjí lásku

Někdy se v konfliktu hájíme slovy: "Já jsem přece nic neřekl!" v naivní víře, že lze zakamuflovat to, co naše nitro a celá bytost vyzařuje.

Ze zkušenosti vlastní i ze života s druhými dobře víme, že některé mlčení je láskyplné, pokojné a mírné, jiné soustředěné a naslouchající, ještě jiné meditující nebo rozlišující, jak se zachovat. To vše jsou mlčení dobrá.

Ale známe i mlčení zlá, která zlo působí nebo mu napomáhají: mlčení napučené a vzdorovité, první nezralá obrana malých dětí, která se s někým bohužel táhne i do dospělosti; mlčení ustrašené a vyhýbající se střetu za každou cenu, i kdyby byl konflikt nutný k řešení zahnilého problému nebo k obraně spravedlivé věci; mlčení přezíravé, povýšené nad ty, kdo mluví, a v duchu odsuzující nebo naprosto ignorující druhého; mlčení v podstatě agresivní, jímž někdo trestá svého partnera,svoje dítě a všeobecně své okolí; anebo vzájemné bojové mlčení, soutěžící kdo s koho – kdo už to déle nevydrží a něco řekne, kdo se přijde dřív omluvit... Nejběžnější z těch nedobrých mlčení je asi sobecké mlčení, které se nehodlá namáhat vstupovat do konverzace s nějakým člověkem, protože on mne prostě nezajímá, protože nečekám, že by mne mohl něčím obohatit nebo alespoň pobavit, jednoduše protože by mne to stálo námahu.

Všechna tato mlčení se samozřejmě vyskytují i mezi věřícími lidmi. Oproti nevěřícím máme jeden problém navíc – dokážeme totiž maskovat zlá a sobecká mlčení těmi ctnostnými, někdy tak dovedně, že oklameme i sami sebe.

Jak už bylo řečeno, křesťanské mlčení není samoúčelné, je ve službách vztahu s Bohem a vztahů s lidmi. Proto skutečné mlčení nikdy nemůže zabíjet lásku.

Kateřina Lachmanová Laická spiritualita Madeleine Delbrelové

Žít v duchu velikonočního tajemství

Po uplynutí svátečních dnů mám téměř vždy, a jistě nejen já, zvláštní pocit – jako by nás jejich prožití nenaplnilo tak, jak jsme to od nich očekávali. Možná si uvědomujeme, že chyba je především v nás. Snad jsme opět věnovali pozornost hodnotám méně podstatným, čímž jsme se od základní myšlenky velikonočního tajemství vzdálili.

Po uplynutí velikonočních svátků je takovýto pocit zcela neopodstatněný. Velikonoční výzva naplněná nezmenšující se nadějí je v církvi neustále živá. Liturgie nám ji předkládá po celých padesát dní – a znovu a znovu nám ji oživuje při slavení neděle. První křesťané to chápali zcela jasně, svědčí o tom například výrok svatého biskupa Ignáce Antiochijského na začátku druhého století: "Ti, kteří žili podle starého řádu, získali novou naději. Neslaví už sobotu, ale neděli – den, kdy začal náš život skrze Krista a jeho smrt." První křesťané pochopili, že tam, kde se lidé setkávají se Vzkříšeným, přeskočí jiskra a uvede je do pohybu. Vydají se na cestu, aby velikonoční poselství nesli dál: nemohou si nechat pro sebe to, čeho byli svědky.

Vidíme to především na apoštolech. Vzkříšený Ježíš přišel k nim, mohli ho vidět i dotýkat se ho, hovořit s ním či s ním jíst. Tato setkání se vzkříšeným Ježíšem je tak dojala a proměnila, že začali nový život. Byli z této velikonoční zkušenosti tak šťastní, že se rozešli do světa, aby toto poselství hlásali všem.

Velikonoční poselství je totiž pro lidi tou nejdůležitější zprávou. Dává našemu životu na cestě do věčnosti úplně novou perspektivu. Souvisí s naší křesťanskou identitou, neboť křesťan žije ze společenství se vzkříšeným Pánem. Ve smyslu těchto myšlenek není ani dnes pozdě, abychom začali žít v duchu velikonočního tajemství.

Viliam Judák Postní a velikonočního zamyšlení

V Božích sklepích je dostatek vína pro chvíle, kdy není co pít.

KAPLE

Milí příznivci výstavby kaple ve Slavičíně Hrádku,
při příležitosti největších křesťanských svátků v roce bychom rádi poděkovali všem za finanční i morální podporu našeho úsilí, která se projevila při sbírce v kostele sv. Vojtěcha a sv. Cecílie, nebo v pokladničce v hrádecké kapli, příspěvky přímo v hotovosti ev. na sbírkový účet 245743398/0300 Výstavby kaple a podporou Města Slavičín, TVD atd. Přibližujeme postup prací, při kterých jsme se díky Vaší iniciativě v poslední etapě výstavby mohli věnovat zařizování interiéru. Zavěšený obraz Svatého Ducha, korpusy v životní velikosti Pána Ježíše a Panny Marie, dále zhotovení svatostánku, oltářního stolu a ambonu, osvětlení 14 zastavení křížové cesty a rovněž daru varhan od pana Ing. Indry – architekta stavby, se nyní zhmotňují při volbě materiálu a barev ve vyváženou kompozici. V interiéru schází ještě dokončit pasířské práce na svatostánku, osvětlení, stolařské práce abaku, obložení niky a zhotovení lavic .
Také současná podpora arcibiskupství Olomouc a Krajského úřadu Zlín prostřednictvím starosty Mgr. T. Chmely nám umožní realizovat zbývající práce na kapli zaměřené na kanalizaci, tj. svodu odpadních i střešních vod, napojení okapů, zhotovení říms na okna, venkovní omítky vč. přístupu ke kapli, zábradlí a v nejlepším případě i parkoviště.
Čeká nás ještě hodně práce, proto si vážíme podpory i pochopení dlouholeté výstavby. Věříme, že se s Boží pomocí společně dočkáme svěcení kaple v roce 2027.

V. Mudráková a spol.

TICHO

"Dítky, nemilujte pouhým slovem, ale opravdovým činem." (1 Jan 3, 18)

"A dost! Už je déle nesnesu!" Všichni v ráji zadrželi dech. Ještě nikdy neviděli Ježíše tak rozhněvaného. Tím hromovým hlasem dával najevo božský hněv právě on.

"Byl jsem třiatřicet let mezi lidmi, říkal jsem jim tisíckrát, že skutky váží nekonečně víc než slova, a za to mě ukřižovali. Vysvětloval jsem horem dolem, že moji učedníci se nepoznají podle mnoha slov a prázdných obřadů, ale podle skutečné lásky. Ale skoro nikdo to nepochopil! Kážou do všech světových stran, zpívají jímavé písně, účastní se strhujících a dojemných obřadů, ale tak málo toho dělají!"

"Co s tím chceš dělat?" zeptal se nesměle jeden anděl. "Vezmu jim řeč... Jako se to stalo Zachariášovi, otci Jana Křtitele!" rozhodl Ježíš a vzal všem křesťanům schopnost mluvit. A tak se najednou po celém světě mezi křesťany rozhostilo veliké ticho.

Nejprve se podivili. Mnozí z nich pospíchali do lékárny pro sirupy a tablety proti bolesti v krku, léčivé bylinky a med šly na dračku. Pak si začali dělat starosti a nakonec se polekali.

Jak se budou beze slov modlit? Jak budou moci Ježíšovi a bližním říkat, že je milují – beze slov? Velcí teologové už nedokázali vyslovit ani "transsubstance" a kazatelé se bez uhlazených slov a hlubokomyslných významů cítili jako nezaměstnaní. Obyčejní lidé se už nemohli ani pohádat, a ještě horší bylo, že nevěděli, jak vyjádřit solidaritu, útěchu, podporu, soucit, přijetí...

Když se nad tím pořádně zamysleli, došli k prostému závěru: "Co nemůžeme povědět slovy, můžeme vyjádřit skutky!" Mnoho jich smýšlelo podobně.

Z velkých řečníků se stali bezprostřední a upřímní lidé, kteří se naučili vyjadřovat se pohledem, úsměvem, pohlazením a úslužností. Na teologických fakultách byly otevřeny jídelny a noclehárny pro chudé a zoufalé. I výuka náboženství byla najednou plná radosti a her. Mnoho lidí se stydělo, když si vzpomněli, jak bylo snadné lhát když ještě měli řeč. V jedněch novinách objevili články s nadpisem: "Pohleďte, jak se mají rádi!"

Stále většímu počtu lidí se víra křesťanů začala zdát zajímavá. Cítili, jak je přitahuje atmosféra něhy, pokoje, klidu a opravdového přijetí, která převládala mezi Ježíšovými učedníky.

Když jim po čase Ježíš vrátil řeč, bylo jim to skoro líto. V dobách velkého ticha zakusili, kolik něhy je v křesťanské víře.

Bruno Ferrero
Květiny pro duši

Před Ním jsi malý, s Ním jsi větší a v Něm už na velikost nehledíš.

Křty
Březen
Stella Šůstková

Pohřby
Únor
Daniela Prokešová, 1940, Praha
Anna Orsáková, 1945, Slavičín

Březen
Jan Goňa, 1932, Rokytnice
Lenka Pazderová, 1956, Nevšová
Rostislav Salvet, 1956, Slavičín
Jaroslav Urbaník, 1943, Divnice
Marie Peléšková, 1933, Hrádek na Vlárské dráze
Lubomír Gášek, 1974, Bohuslavice nad Vláří

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

28.3. - 3.4.	Divnice
4.4. - 10.4.	Hrnčiříková L., Kosečková, Rašková, Brhelová, Strnadová, Miličková,
11.4. - 17.4.	Obadalová, Durďáková M., Borová, Tománková, Kuželová, Lagová
18.4. - 24.4.	Studénková M., Salvetová ml., Burešová, Studénková P., Florešová, Durďáková H.
25.4. - 1.5.	Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková, Psotová, Janoušková
2.5. - 8.5.	Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková, Dubská, Habancová
9.5. - 15.5.	Hlavicová, Cvešperová, Florešová, Kovaříková, Pfeiferová, Novotná J.
16.5. - 22.5.	Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková, Štulířová, Bartošová
23.5. - 29.5.	Bohuslavice
30.5. - 5.6.	Rokytnice
6.6. - 12.6.	Chovančíková V., Machů, Humpolová st., Studenková, Adámková, Chovančíkovi B+K+Z

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplať.

Texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou Biblické aforismy Pavla Kosorina.

BANKOVKA

Přednášející začal své vystoupení tím, že zamával zelenou stoeurovou bankovkou. "Kdo chce tuhle stoeurovku?" Zvedl se les rukou, přednášející však vysvětlil: "Dříve, než ji někomu dám, musím udělat jednu věc." Začal bankovku divoce mačkat a znovu řekl: "Kdo ji ještě chce?" Opět se zvedly ruce. "A co když udělám tohle?" Hodil zmačkanou bankovku proti stěně, a když spadla na zem, pošlapal ji. Potom ji znovu ukázal posluchačům – byla špinavá a poničená. "Ještě ji někdo chce?" Ruce se zvedly jako předtím. I když byla bankovka tolik poničená, neztratila nic ze své hodnoty.

Mnohokrát v životě jsme zranění, zničení, utýraní, ponížení, a přece si uchováme svou hodnotu. Pokud ji máme.

Bruno Ferrero Úsměvy pro duši

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlaste se nám:**
Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem.
(Křty jsou zpravidla 3. sobotu v měsíci v 11 hodin
nebo po domluvě 3. neděli při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.
(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigilii.)
Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.
Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.
Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa	---------	15.00 – 16.00
Pátek	8.30 – 9.30	15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:
Fara (*úřad*) : ***739 245 911***
Mons. P. Marian Dej (*soukromé*): ***731 919 369***
E-mail: ***faslavicin@ado.cz***
Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):
Knihovna je otevřena každý sudý týden v úterý od 15 do 17 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	**7.15** hodin	
	9.15 hodin	
	11.00 hodin	
PO, ST, PÁ	18.00 hodin	
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin	**viz: www.faslavicin.cz**

5.4.	**Slavnost Zmrtvýchvstání Páně** (Jan 20, 1-9)
6.4.	Pondělí v oktávu velikonočním (Mt 28, 8-15)
7.4.	Úterý v oktávu velikonočním (Jan 20, 11-18)
8.4.	Středa v oktávu velikonočním (Lk 24, 13-35)
9.4.	Čtvrtek v oktávu velikonočním (Lk 24, 35-48)
10.4.	Pátek v oktávu velikonočním (Jan 21, 1-14)
11.4.	Sobota v oktávu velikonočním (Mk 16, 9-15)
12.4.	**2. neděle velikonoční** (Jan 20, 19-31) Svátek Božího milosrdenství
16.4.	sv. Bernadetta Soubirousová (Jan 3, 31-36)
19.4.	**3. neděle velikonoční (Lk 24, 13-35)**
21.4.	**sv. Anselm (Jan 6, 30-35)**
23.4.	**Svátek sv. Vojtěcha – patrona našeho kostela (Jan 10, 11-16)**
24.4.	**sv. Jiří (Jan 6, 52-59)**
25.4.	**Svátek sv. Marka (Mk 16, 15-20)**
26.4.	**4. neděle velikonoční** (Jan 10, 1-10)
29.4.	Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy (Mt 11, 25-30)
1.5.	Svátek sv. Josefa Dělníka (Mt 13, 54-58)
3.5.	**5. neděle velikonoční** (Jan 14, 1-12) sv. Filipa a Jakuba, apoštolové
4.5.	sv. Florián (Jan 14, 21-26)
6.5.	sv. Jan Sarkander (Jan 15, 1-8)
8.5.	Panna Maria, Prostřednice všech milostí (Jan 15, 12-17)
10.5.	**6. neděle velikonoční** (Jan 14, 15-21)
13.5.	Panna Maria Fatimská (Jan 16, 12-15)
14.5.	**Slavnost Nanebevstoupení Páně** (Mt 28, 16-20) sv. Matěj
16.5.	Svátek sv. Jana Nepomuckého (Mt 10, 17-22)
24.5.	**Slavnost Seslání Ducha Svatého** (Jan 20, 19-23)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímné Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde v neděli 24.5.2026 na Slavnost Seslání Ducha Svatého. Uzávěrka bude v neděli 10.5.2026. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!